

Anders han var en hurtiger dräng : Lustpel i 2 avdelningar

Haglöf, Karl,

81 Fa Br.

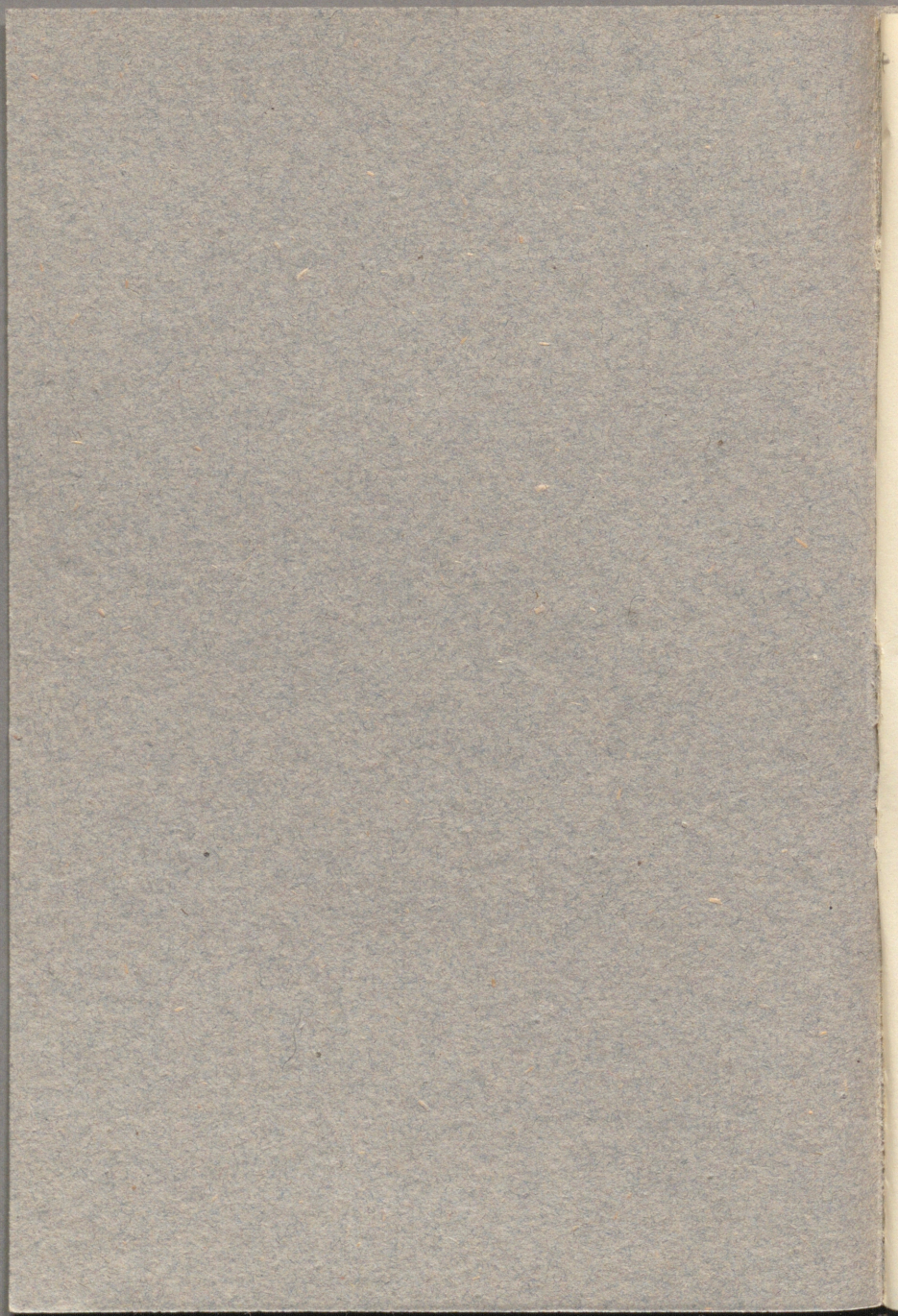

K. S. HAGLÖF
ANDERS HAN VAR EN
HURTIGER DRÄNK

Vitt. Po-
gram.
(Brd)

2. uppl

1929

Vitt.
dv-
Dram-
(B.-)
o

Anders han var en hurtiger dräng

Lustspel i 2 avdelningar

Spelas av 2 herrar och 4 damer

Författad och utgiven av
K. S. HAGLÖF,
Alsbäck, Borlänge

Andra upplagan

BORLÄNGE 1929
DALARNES TIDNINGS- & BOKTRYCKERI-A.-B.

Pris 50 öre

P E R S O N E R :

Anders, dräng och f. d. sjöman.

Greta, hans mor.

Gren, hans far.

Lotta, köksa.

Nanna, lärarinna.

Ruth, jungfru.

Maskeringen i denna pjäs är den lättast möjliga.

Anders sminkas grågul i synen, men med röda läppar och litet svart vax över en eller två framtänder upptill. Gren, helskägg. Enkelt klädd. Flintperuk kan hjälpa upp honom en smula. Stor näsa. Flickorna, jämte klädsel, tas i stil med vad de representera, Lotta och Ruth må helst vara feta och fylliga med tjocka läppar. Nanna tas ut av den vackraste bland de spelande och helst smal i ögonen samt med tunna läppar.

FÖRSTA AVDELNINGEN.

Scenen är ett vanligt rum med möblering efter smak och lägenhet. Man länker sig att det är drängkammaren och ordnas som drängar i allmänhet ha det. En mängd mindre porträtt med flickor i olika ställningar i små ställ på bordet, vilket placeras längst fram vid rampen, så att Anders vid spelets början nätt och jämt kan ha plats med ryggen mot publiken.

Anders skriver brev.

Anders (sittande): Jag skall väl sluta det med tusen kyssar (skriver ett par ord) och så skriver jag bara Anders. Det skall tusan skriva ut hela namnet ifall att — — —. Då kan finnas ugglor i mossen och då ä bäst att vara en smula försiktig. (Stiger upp och tar ett brev ur fickan på rocken, som hänger på en spik. Läser därur): Min allra raraste Anders (Ja, kanske hon har flera Andersar när då kommer till kritan, men då låter som jag vore den raraste. Nu skriver hon längre ned i brevet): Min längtan och trängtan står till dig både dag och natt. Är jag vaken tänker jag på dig, Anders, ty du är mitt allt; när jag sover, drömmer jag om dig. (Tittar på ett kort i ställen på bordet, vilket bör vara ett fotografi av Ruth.) Ja, om du precis inte är vacker, är du i alla fall tillräckligt fin åt en drängslusk. Ja, alltså sitter du och tänker på mej nu, man bör väl tro vad folk skriver. (Sätter det tillbaka på sin plats. Läser): Det är riktiga högtidsstunder, när jag lyckas få ett brev från dig. Skriv om möjligt ett brev för var dag, så är du snäll. (Talar.) Sânt fläskbegär. Nog för då att jag skriver minst ett brev om dagen, men Lotta och Nanna vill ha brev dom också. Om Nanna, som är så fin av sej, egentligen inte alldeles passar åt mej, är hon i alla fall den

sötaste av de tre. Tänk vad det är gudomligt att pussa en lärarinna. Köksan, jag menar Lotta, är väl den jag egentligen borde hålla mej till, ty när jag är till henne kan både mun och mage få sitt lystmäte. (Läser): Jag väntar dig på vanligt ställe om torsdag kväll, för då vet du att dom spelar »tre svartsjuka flickor» på bio och det skall vara rysligt roligt. (Talar): Bara det inte blir ett vanligt naturdrama mellan Anders och hans tre svart-sjuka flämmor, för jag har hört att alla tre äro luriga på varandra. Det har sina sidor att ha väl mycket av det goda. (Läser): Din ömt älskade och varmt tillgivna Ruth. (Talar.) Ja, då låter inte alls illa, det där. (Det knackar några små knack på dörren. Anders tar ett par skutt dit, sedan han kramat ihop brevet och stuckit det i fickan.) Kom in! (Det prasslar och knackar återigen.) Det är aldeles säkert flickfrämmande. (Rycker upp dörren. Nanna syns i dörren men drar sig litet tillbaka. Anders tar fatt Nanna och för in henne.) Så roligt att få se dej! God dag på dej!

Nanna: Jo, god dag! Jag nästan skäms, men du lär ursäkta, jag ville så gärna träffa dej.

Anders: Ursäkta, det gör jag så gärna som någonting. Om du komme hit tio gånger om dagen, så skulle jag ursäkta dej alla gånger.

Nanna: Då är på det lilla viset, att om söndag ska vi flickor anordna litet extra roligt på (logen, templet, studiecirkeln) och vore tacksamma om du ville hjälpa oss med litet anordningar, som vi flickor inte kunna klara av själva.

Anders: Jo, så gärna, så gärna, så. Vad skulle jag kunna göra i så fall.

Nanna: Du får inte veta alltihop i dag, det är bara huvudsaken om du vill hjälpa oss och i så fall gå dit en halvtimme i förväg, innan mötet börjar.

Anders: Jodå, det skall bli skojigt. Blir det radio, kanske?

Nanna: Du lär klara dej fast du inte får veta alltihop. Du kommer alltså?

Anders: Dä vet du. (Går intill och omfamnar Nanna och märker ej strax att Lotta kommer in. Lotta ser rådvill ut. Nanna, som får se Lotta, rusar åt sidan med ett utrop.)

Nanna: Har du sett! Du måtte ha flax med flickor du.

Lotta: God dag på er, fästmansfolk. Jag kommer mycket olägligt, ser jag.

De båda andra: God dag, god dag.

Anders: Har man sett! Jag som aldrig får besök av fruntimmer däremellan, får nu två stycken på en gång. Så konstigt har jag aldrig sett förr. (Lotta ser trumpen ut.) Ni har väl inte samma ärende båda två, eller vad kan det här betyda?

Lotta: Höll hon på att uträtta ärendet hon, när jag kom, förstår jag. Jag kommer inte i samma ärende i så fall. Jag vet inte om dä just passar för en lärarinna att bära sej så åt.

Nanna: Hade inte jag ett ordentligt ärende, Anders; men nu kanske jag står i vägen för Lotta, och då går jag. Adjö, adjö.

Anders: Tack ska du ha, Nanna. Adjö. Kastar en slängkyss åt henne, som hon besvarar med en vänlig nick. (Lotta ser det ej.)

Lotta: Hur många flax har du, Anders? Jag såg väl varåt det lutade. Kan du neka till att du höll dej väl med lärarinnan, när jag kom in? Du är en hal fisk du, lik alla andra gossar.

Anders: Vad kärlek beträffar, så är du helt och hållet den enda som jag älskar. Jag är så glad att du kom, så det kan du aldrig tro. Ingen är så söt som du, Lotta, och ingen annan kommer att bli min fästmo, om jag så levde ett hundra år.

Lotta: Vad du är full i attan. Vem vet om du inte har andra dessutom. (Hon fäster uppmärksamheten vid brevet, som han nyss läste, och som sticker fram ur rockfickan. Det märks på henne, att hon genom ett väl uttänkt trick ämnar söka snappa åt sig brevet.

Genom att halla sina händer bakifrån över hans ögon, lyckas hon ta brevet och stoppar det inom barmen. Det hörs en skjuts med pingla på hästen utanför, och Anders springer mot dörren.)

Anders: Lugna dej litet, jag är strax tillbaka. (Går.)

Lotta: (Tar fram och läser brevet från Ruth. Läser): Min allra raraste Anders. Min längtan och trängtan står till dig både dag och natt. Är jag vaken tänker jag på dig, Anders, ty du är mitt allt. När jag sover, drömmer jag om dig. (Talar.) Då var just då jag anade, att han fuskar åtskilligt. Då vore roligt se, vad det är för grannlåt han består sej med på bordet. (Tittar på fotografierna.) Här ha vi ju porträttet (tittar på ett) och då är ju alldeles riktigt Nanna, där ha vi Ruth och här är då äntligen jag. En vacker trio, som alla räknar Anders som fästman. Man kan bli etterrasande för mindre. När han har sina gossbekantskaper hos sej, gör han sej nog lustig över sina många fästmör, det förstår jag. Så mycket är dock säkert, att mej lurar han inte längre. (Tittar vidare i brevet och läser): Det är riktiga högtidsstunder, då jag lyckas få ett brev från dig. Skriv om möjligt ett brev för varje dag, så är du snäll. (Talar): Är då inte så man kan spruta hjärteblod? Gud nåde mej om Anders får se att jag tagit brevet av honom, det är nog bäst att stoppa det i ytterrockfickan, ifall han kommer in. (Stoppar dit brevet.) Så där ja, nu märker han ingenting. (Tar ut sitt fotografi ur ramen och stoppar det på sig.) Det blir roligt höra, vad han tar sig till, när han kommer tillbaka.

Anders (som rusar in): Jag blev länge jag. Det var husbond som kom, och jag måste sätta in hästen. Men, lilla sockerpulla, vi får väl ta igen skadan nu i stället. Fattar tag i Lotta (sjunger): Kom, lilla flicka, valsa med mej, valsa med mej, valsa med mej.

Lotta (stretar emot): Du har många nog att valsa med, mej förutan. Ta och valsa med Lotta och Ruth, dom står där på bordet. Mitt kört, då finner du inte där

längre. Det är fullt av dej att spela komedi med flickor, som du gör.

Anders: Vad nu då? Varför ser du så näbbig ut, Lotta? Har nån sagt något för dej eller (känner efter i fickan efter brevet). Hur ska jag förstå det här, har du tagit ett brev ur fickan på mej? Då kan du vara säker på att jag blir arg på dej. Säg, Lotta, har du gjort mej något spratt? (Lotta sneglar åt brevet i rockfickan). Nu har du allt spelat apa med mej, Lotta. Vad du kan vara full i — — —. Du snokar väl inte i mina gömmor? Akta dej, så jag inte blir rasande.

Lotta: Bliv hur du vill, jag går härifrån. Adjö med dej din fula räv. (Springer ut).

Anders: Nu snöar det. Hon har väl aldrig läst brevet. Jag stoppade det ju i den här fickan och nu är det i ytterrocken, tvi vale. Nu har jag ställt till åt mej. Nu är det åt hellskotte med Lotta och kanske Nanna med. Jag blir alldeles olycklig. (Gör åtbörder av ilska). Vem vet om inte de tosingarna varnar Ruth också. (Stinker av raseri). Vad fan ska jag göra? Funderar en stund.) Säkrast att gå till Ruth med samma.

Ruth (som kommer in): God dag på dej.

Anders: Åh god dag, god dag. Var god och tag av dej kappan. (Under tiden rycker han bort porträttet på bordet med Nannas bild och smusslar undan det). Det är länge sedan jag såg en flicka i det här farvattnet. Tänk, en sjöman som jag har varit, vi få nog vara bra litet i beröring med flickor, och sen jag mönsttrade av i Göteborg och tog plats här, har jag inte träffat många. Hade jag inte dej, så skulle jag alldeles förtvina av längtan efter flickor. Jag kan just undra om till exempel Lotta Pettersson och Nanna, den där snusförnuftiga lärarinnan du minns, finns kvar här på stan nu för tiden.

Ruth. Åhjo bevars, den där sjåpfröken Nanna Hansson, hon går väl kvar vid den där gamla småskolan å vråker sej å ingenting gör. Fin vill hon vara och stram som en papegoja är hon alltid. Såna som mej ser

hon inte alls åt. Var då likt då? Såna där krämskrams-flickor tål jag inte. Är hon bättre än andra flickor? Inte ett dugg.

Anders: Jaså, hon har inte blivit någe bättre än. Då ä märkvärdigt vad en del folk kan bära sej fänigt åt, och jag tycker alldeles som du, men så finns då då heller ingen karl, som ens tittar åt det håll där hon går. För min del skulle hon bli den allra sista jag sade ett sött ord åt. Tvi vale.

Ruth: Å så frågte du om Lotta Pettersson. Ja, hon är nog gudbevars kvar i stan, men hon kan aldrig ha en plats mer än en månad åt gången. Hon har tjänat hos badmästarn en månad, hos byggmästar Vinge 3 å 4 veckor, hos pastor Petréen 4 å 5 veckor och nu ska hon visst vara hos kapten Tjusenberg eller vad han heter, men hon är uppsagd där också, har jag hört. Då är för resten inte underligt att man ledsnar vid henne. Hon springer bara med rall och baktalar folk och sprider ut den ena lögnen värre än den andra. Då kan väl ingen människa ha en sån jungfru.

Anders: Då är alldeles sant. Nå, hur trivs du på din nya plats?

Ruth: Asch, då ä inte mycke å hurra för. Bara att springa trappa upp och trappa ned. Frun är en gammal ragata, som ingen kan göra till lags. Snål på maten och nätt på lönen. Då ä minsan inte bara roligt att vara tjänare. Usch då nej.

Anders: Nå, du har väl besök av några vackra gossar, som livar upp humöret ibland?

Ruth: Jag — nej aldrig. Karar är det värsta jag vet.

Anders: Vad nu då! Ska jag ta åt mej av det där också? Vad har du för fel på mej då? Du kan då åtminstone inte säga om mej, att jag bara går och kurtiserar flickor. Nej du, Ruth. Jag är inte den som säger ett och menar ett annat. Finge jag en kär vän så — — —. Jag är blyg och du är blyg. Kunde inte

vi gå till sammans någon kväll? Jag möter dej vid porten klockan halv tio i morgon kväll, är du må på då?

Ruth: För all del, Anders, om du vill vara så gemen. Dej har jag ingenting emot. Tänk om alla gossar vore så trevliga som du.

Anders: Nä, här har du labben. (Går fram till Ruth, räcker henne sin hand och drar henne så till sig). Nu känner jag en fläkt av himmelsk lycksalighet. O, att älska och att älskad vara, det är sötman av vårt liv.

Ruth: Ja, antingen dej eller också ingen. (Båda omfamna varandra).

Anders: Min rara ängel. (Stryker hennes huvud).

Ridå.

ANDRA AVDELNINGEN.

Hemma hos föräldrarna till Anders. Rummet är något bättre än i första avdelningen, en soffa och några stolar samt ett bord. Far och mor äro inne. Far vardagsklädd kommer just in från ladugården och sätter ner en hink på golvet.

Far: Du sitter och ingenting gör, du, då en ann får slita både sent och bittida. Kanske du tror att det skulle få lag om båda två gingo sysslolösa. Ahnej, jag tycker att kosten börjar bli klen nog ändå. Nog ha vi en pojk, men ungdomen nu för tiden bryr sej ingenting om far och mor. Håhåjaja. Var han mer än aderton år, då han blev sjöman, och sen dess har vi inte haft mycke nytta av honom. Han slutade på sjön i höstas, men tror nån att han vill hem och hjälpa far sin? Jo, en skulle se.

Mor: Du grinar över pojken du. Var du bättre du, när du var ung? Du talar jämt och ständigt om att du var borta alltsen du var 17 till och med 27 år. Jag menar det där året då jag tog dej.

Far: Tog du mej, säger du? Kanske det inte var jag, som tog dej? Hur bar du dej åt, när du tog mej? Men en annan sak, nog kunde Anderspojken hjälpa oss med ett par hundra kronor te en ny häst. Då ä inte mycket med Blacken nu för tiden.

Mor: Då ä inte mycke med skällkoa heller, om jag får säga, och då vore väl nödigare att köpa en ko. Jag håller på att lägga av skällkon, och sen har vi inte mycket att hämta från ladugården till vintern. Blomstra har inte långt igen hon heller. Om hon finge en ko-kalv, skulle vi lägga på honom, ty bättre ko får en allt leta efter.

Far: Dä går inte efter på moderns sida, dä går mer efter faderskapet. Du ser väl, att fastän du är en sån där fjatta, som ingenting vill och ingenting kan, nog brås Anders på mej och blev en ordentlig karl. Bra ser han ut också och så har han ett gott kvinno-tycke efter vad jag tror.

Mor: Du är inte lite tokig du. Nög är du väl fänig som påstår, att Anders blev en ordentlig karl och kom att se bra ut genom att brås på dej. Nej du, gubbe lilla. Jag tycker synd om den pojk, som bleve din avbild, och så fänig som du. Vore dä någon ordning med Anders, så skulle han inte bestå sej med en sån fästmö som Ruth. En värre slammertacka finns inte på Guds gröna jord. Hon gör ingenting annat än bara springer med rall och lögner och sätter ihop folk genom baktal och förtal. En sån markatta skulle jag inte vilja ha i huset för aldrig dä. (Stampar i golvet).

Far: Om Anders gillar henne, duger hon nog åt dej också. Det kan väl ingen sladdra på värre än du, skulle jag tro. Hur många lögner kommer inte du med, när du börjar storskrävla och domdera! Ahnej! Alla fruntimmer är nog så lika så.

Mor: Reta mej inte, gubbe! Dä ä väl jag som styr i huset, och utan mej skulle både du och det övriga se nog så bedrövligt ut. Du ser ynkelig nog ut ändå, titta dej bara i spegeln.

Far: Jag förs nog se mej där, men tänk om du skulle titta dit. Var inte ängslig för min del, jag skulle nog klara mej, dig förutan. Vad Anders och fästmör beträffar, så kan du vara lugn för att ingen flyttar hit så länge du lever, och kanske det kommer att dröja än en tid, innan vår herre får den där nya avdelningen färdig, där dom kommer att ta in det värsta avskummet. Förut lär båda könen ha varit inhysta i samma hytter, men föreståndar'n lär nu ha sett och praktiserat mera och finner att käringarna måste intagas i ett för sej.

Mor: Vore då sant som du säger, så förstår jag nog varför han har måst ordna då så — — —. Emellertid — det skulle i så fall bli mycket gott om rum i kvinnoavdelningen, ty oss kommer han att placera på sin högra sida. (Funderar en stund). Men en sak har jag tänkt fråga dej om: om Anders toge den där lärarinnan i småskolan där, skulle inte då vara förständigare av honom?

Far: Ah, varför just en lärarinna? En sådan passar heller inte i ett hem som hos oss. Jag tror du börjar bli högfärdig också, ful som du är.

Mor: Du må då tåga. Jag tror det kommer folk hit, jag hörde någon i farstun. (Det knacker. Båda): Stig på! (Lärarinnan Nanna kommer in).

Nanna: God dag, gott folk. (Hon tar båda i hand). Jag undrar om herrskapet har att sälja mej ett halvt kilo ägg?

Mor: Jo, då har jag.

Nanna: Tack, det vore rysligt snällt av er.

Mor: Så trevligt att se er, fröken, hos oss en gång. Var god och sitt ner. (Torkar av stolen med förklädet). Jag skall ut till pullorna, få se om dom har värpt något för dagen. Naturligtvis vill jag att fröken skall ha nyvärpta och goda ägg. Sitt ner så länge. (Går ut).

Nanna: Jag kan hälsa från Anders, jag såg honom i går kväll, han bjöd mej för resten på bio.

Far: Jaså, kanske ni smusslar och har nå rackartyg för er, som inte vi har reda på?

Nanna: Nej, inte för då. Inte. Att bli bjuden på bio har väl inte något ont med sej, fast jag vet för resten inte heller om då har något gott med sej. Det visades emellertid Selma Lagerlöfs till filmen överförda roman »Jerusalem». Ni må tro att det var vackert. Bröllopet var stiltigt må ni tro.

Far: Ja det kan ju hända, men jag förstår mej inte på det där fina jag. Simpelt folk som jag får bara se såna bilder som äro fullt naturliga. Det är

kor, getter, grisar, höns och kaniner och så en gubbe eller gumma, som pysslar med dem. Men så få vi mjölk och ägg och kycklingar och nån köttbit också av dem då och då.

Nanna: Ja det är ingen dum bio det beller. (Mor Stina kommer in med ett parti ägg i förklädet).

Mor: Jo, vi ha snälla pullor må fröken tro. För då att fröken är så vänlig av sej, skall jag skänka henne ett halvt tjog ägg, för se jag har hört någonting, jag.

Nanna: Då tror jag inte, men då var rysligt snällt av tant att just bjuda på äggen. Jag är väl tacksam, fast jag får betala dem.

Mor: Nej för all del, håll till godo. Titta in till oss någon gång då och då, jag tycker så mycket om fröken, och jag tror att pojken också gör detsamma. Nog för då att då är för mycket begärt att en sån simpel pojk som Anders skall kunna ha något gemensamt med en lärarinna, men nog är Anders en snäll pojke.

Nanna: Jag tycker mycket om Anders jag.

Far: Jag får väl gå ut och se om mitt, jag. (Går ut).

Mor: Det är inte så många flickor nu för tiden, som det är någon reson uti. För det mästa så tänker ungdomen inte på annat än nöjen och att springa och prata smörja, så en kan bli led vid det. Annat är det med fröken.

Nanna: Vad det beträffar har ju var och en sina fel. Den ena kan ha det ena felet, en annan något annat. Jag får nog inte räkna mej till något undantag i det fallet om också kallet som lärarinna måste föra oss till litet aktsamhet och skick utöver den som inget kall har.

Mor: Ja, det är gott om man styr sig litet självt, så att en kan ha heder av sin vandel. Så är inte fallet med de övriga flickorna häromkring. Nejdå. Det är i synnerhet en flicka, den här Ruth oppe i byn, hon kan jag inte alls med.

Nanna: Ja, inte jag heller.

Anders (som kommer in): God dag, god dag

på dej, Nanna. Jag tror jag kommer som jag vore efterskickad. Då va mycket roligt att se dej i svärfarsgården. (Gör litet blinkningar åt modern). Visste du att jag skulle komma hem i kväll?

Nanna: Nej för all del, jag är inte allvetande.

Anders: Då var i alla fall skojigt att träffa dej litet, det är så många om och men om en stackare sticker iväg till skolan, så man vet inte om man förs. Jag menar för ditt anseende som lärarinna. Det är kitsligt för dej att ta emot besök av gossar och av sådana trashankar som mej isynnerhet.

Mor: Nu är det så gott att jag följer gubben (en illmarig blick) ut till kossorna. (Går ut).

Anders: Som du ser ha vi inte något ståtligt palats att residera uti, och inte äro residensets greve och grevinna heller några så alldeles storstilade personligheter. Jag har alltså inte något vidare påbrå, och därför är jag heller ingenting annat än den jag är. En simpel dräng för tillfället och en sjögast däremellan. Flickorna äro litet tvehågsna mot sjömän och jag får nog kännas vid vad det vill säga att gå och gälla som en sådan. Jag undrar inte på om du också är litet reserverad.

Nanna: Så du talar. Jag har aldrig tänkt något dåligt om dej, och tror att du i så fall är bättre än sjömän i allmänhet.

Anders: Ja, sjömän äro också folk, och vem vet om inte sådana som jag en vacker dag kan bli någon-ting. Jag har bara ett år kvar tills jag kan bli styrman på en mindre skuta och sedan kan man nästan segla in i äktenskapets lugna hamn.

Nanna: Jag tackar jag. Sedan heter det att få sej en vacker flicka som rorgångare på denna segeltur och jag tror att du ej förgäves skall söka länge efter en sådan. Då blir allt sådana som jag på efterkälken ändå.

Anders: Nu är du stygg, Nanna. Det där skall du allt få sota för. (Fattar henne om livet och söker ta en kyss av henne).

Ruth (som dem ovetande just inträder, vredgat): Jo, se så där går det till här i världen, när en sjöman träffar på en lättarrad flicka. (Båda rusa åt var sitt håll). Nog är väl du, Anders, någonting att tro på, och du som så tvärsäkert har bedyrat att det skulle vara så säkert oss emellan. (Ilsknar till). Du är inte värd att bära byxor, och Nanna, så lärarinna hon är, som kan tillåta något sådant. Jag talar om för prästen jag, och det skall nog bli annat av — — —.

Anders: Du är alldeles ryslig, Ruth. Varför skall du ligga med överallt. Du bär dej åt som om du vore från både vett och förstånd.

Ruth: Från vett och förstånd, sa du. Är du en bit bättre du? Skulle inte jag vara din fästmö, då jag såg dej sist? Du sa att du endast tyckte om mej, jag var ju din rara ängel och nu kanske du fått en som är bättre ändå. — Ja, snyggare i kläderna, men jag misstänker, att hon är en ulv i fårakläder, och du är allt en vacker fisk själv också. Fy skäms, Anders! Tror du att jag håller till godo med nånting sådant, jag. Är jag din fästmö, så visa mej det genast, varjomin inte så — — —!

Anders: Tror du att jag står under någon toffel för dej?! Nej, Ruth, dä är vad jag inte gör.

Nanna: Vad i alla mina dar vill det här säga?

Mor (kommer in): Vad står på här? Är det bara gräl i mitt hus?! Vad har du, Ruth, här att göra? Får inte Anders tala med vilken flicka han vill för dej, slyna?! Du är väl ingen förmyndare för honom. Gå härifrån, annars vet jag inte vad jag gör!

Nanna: Det tycks vara jag, som bara ställer till trassel och oreda. Det är väl jag som får avlägsna mej, kanske allt blir bra.

Mor: Ett kräk har du varit och ett kräk blir du nog i alla dina dar, Ruth! Jag vill inte se dej mera inför mina ögon. Adjö! (Läser upp dörren.)

När ridan går upp efter applåderna ställa sig samtliga i ring kring Anders och sjunga:

Anders han var en hurtiger dräng
Flitiger som en myra.
Grov var han som den grovaste kar
Och stark var han väl som fyra.
Lustig och glad och vacker han var
Och flickorna tyckte han var så rar
Lurad på mej, det blir han ej
Det kan jag tryggt bedyra!

Anders var blyg och suckade: Ack!
Den som en flicka hade.
Så steg han in i flickornas ring
Höjde sin röst och sade:
»Söta små flickor, en vill jag ha,
Vem utav Eder får jag väl ta?»
»Anders ta mej! Anders ta mej!»
Ropade alla glade.

Nej, tänkte Anders, det blir för svårt
Jag kan få allihopa!
»Den som är morskast, den vill jag ha»,
Började han att ropa.
Bums flögo alla hop i en hög
Högt upp i luften hårtofsar flög
Så gick det till, tro om ni vill.
Ryslig var den bataljen.

Fy, tänkte Anders, såd'na behag
Rörer mig ganska föga
Då fick han se, hur Anna-lill stod
Med tårar uti sitt öga.
»Du, lilla Anna, du skall bli min
Du är så söt och har fredligt sinn'
Vill du mig ha?» Hon svarte ja
Så gick det till att fria.

